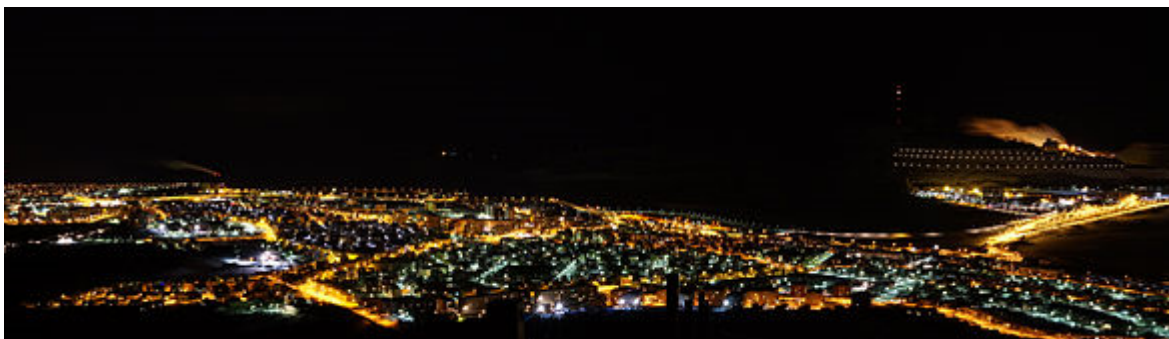

In cautarea Aurorei Boreale – Decembrie 2015

Veronica Rozenberg

Dorinta mea de a vedea aurora boreala a existat inca din copilarie, atunci cand am fost fascinata, ca probabil multi alti copii, de povestea lui Fram, ursul polar. Numele fenomenului cosmic care se petrece in zonele polare, in timpul noptilor senine si reci ale iernii, a ramas asociat cu cel al ursuletului de circ Fram, care a fost capturat pe un vas de vanatoare si vandut ulterior unui circ cu numele de Strutzki. Si de acolo incep peregrinarile sale, din lumea zapezilor vesnice, in cea a cercului uman, la care a fost incet, incet adaptat si Fram. Au trecut anii si prietenia mea cu doamna ZS, (o fosta bastinasa a teritoriilor timisorene) printr-o intamplare petrecuta intr-una din excursiile noastre, a readus aceasta amintire in imaginatia noastra, si am proiectat sa plecam impreuna catre aurora boreala. Dar anii care s-au scurs de atunci nu au facut mai apropiata realizarea acestei experiente dorite, si iata ca din contra au indepartat-o, cu timpul si anii care au trecut de atunci asupra noastra. Anul acesta, aflandu-ma pentru o scurta perioada de timp la Amsterdam la inceputul lunii decembrie, am decis sa fac singura o escapada in cautarea Aurorei. Insa speranta si dorinta nu sunt inca suficiente pentru a o intalni, ca de altfel nici adaptarea la timpul limitat in care exista shansele de a-i urmari cu privirea jocurile pe cerul senin al iernii. Am inteles acum, dupa ce nu am reusit practic sa vad spectacolul magnific al aurorei boreale, ca vederea ei este in mainile intamplarii, pentru oricine nu isi poate permite sa se afle pentru o perioada mai lunga in tinuturile polare, sau care nu efectueaza o excursie suficient de lunga in acele locuri, privind, sau fiind avizat in momentul in care lumina electrizanta s-ar declansa.

Kiruna vazuta din avion la orele dupa-amiezii

Sunt in drum spre Cercul Polar, spre Kiruna, Suedia, 69 grade latitudine Nordica, unde am plecat in cautarea aurorei boreale. Probabil voi ramane in situatia de cautare a Aurorei, pentru ca dupa cum se anunta vremea se pare ca vor fi mici furtuni de zapada, chiar in noaptea dintre 1 si 2 decembrie, noaptea expeditiei mele. Zborul de la Amsterdam la Kiruna a fost compus din 2 zboruri , primul de la Schipol la Arlanda, al doilea de la Arlanda la Kiruna (astfel am ajuns la Kiruna la ora 4:45 pm). Arlanda este doar unul dintre cele 2 sau 3 aeroporturi din Stockholm. Trecerea prin Stockholm, la plecarea a durat 2 ore, la intoarcere inasa, cu greu voi avea timp sa ma incadrez in timpul scurt dintre aterizarea si decolarea spre Amsterdam. Sper ca ma voi descurca in intervalul scurt de numai 45-50 de minute, ca sa pot ajunge in timp util la avion. Si acum, zburand cu compania SAS, spre nordul lumii, intrand in intunericul polar de la ora 16:30 (la GMT+2), in locurile in care ma aflu 15:30, voi ateriza intr-o ora aproximativ in oraselul Kiruna despre care nu stiu mai nimic, dar care va fii el insusi o revelatie. Peste 2 zile ma voi reintoarce la Amsterdam si peste inca doua, acasa, in noaptea dintre vineri si sambata 4-5 decembrie, ultima luna a inca unui an care aproape a trecut. De la limba olandeza auzita deja in ultimele zile, pana la cele nordice pe care le-am auzit in jurul meu in timpul zborului, pare a fi o distanta considerabila. Multe dintre orasele europene sunt astazi in alerta si chiar intr-un fel de primejdie, locuri fata de care amintirile mele reale sau virtuale, se tes in background-ul vietii si al intamplarilor inlantuite , situate in trecut. Atmosfera din Amsterdam, placuta si destinsa (cel putin in aparenta), dupa atentatele de la Paris, Tunisia, Beirut, sau masurile preventive luate doar la o aruncatura de scoica, la Bruxelles, cat si injunghierile repetate, obsesive, nebunesti revenind aproape fara intrerupere in Israel, surprinde prin neobisnuit. Nu poti sa nu te gandesti, ca vacarmul si spaima aceasta, sunt surprinzatoare, prin comparatie cu linistea din majoritatea tarilor EstEuropene, aflate intr-un asa zis echilibru, daca uitam de Putin si de Ucraina. Iti inchipui ca este doar o iluzie, deoarece echilibrul, chiar daca nu respinge ura sau crimele de strada, nu se refera la echitate si la spirit civic. Massmedia romaneasca de exemplu, confirma aceste ganduri. In mod cu totul neasteptat pentru mine, avionul care efectueaza zborul spre Kiruna, pe intuneric total, de la ora locala 15, este plin aproape cu varf. Imi inchipuiam oraselul Kiruna cu ochii mintii, ca pe un orasel minuscul de dupa cercul polar, in care se pot gasi raspandite 10-15 casute si un aeroport aflat la o oarecare distanta, si de unde se putea, speram eu, sa gasesc un taxi spre oras. Ba chiar promisem si un numar de telefon ca sa comand un taxi prin telefon, in caz ca nu as fi gasit taxiuri asteptand la aeroport. Calatorii zborului erau

diversi, unii localnici, alti cate o pereche aflatii intr-o excursie, de exemplu perechea de indragostiti langa care am avut locul in zborul de la Schipol la Arlanda, sau alti excursionisti veniti catre Nordul pamantului, fiecare cautand cate ceva, poate unii ceea ce cautam si eu, fantasticele lumini ale nordului, dungile verzui sau albastre, uneori inecate in culori mai deschise, combinatii de alb si galben stralucitor pana la auriu, care se dezlantuiau in intunecimea stravezie a cerului polar. Dar nimeni nu-si poate face vreo asigurare in acest sens, al intalnirii cu neobisnuitul spectacol al Aurorei. Dupa aceasta expeditie, credinta mea este ca doar o lunga sedere in zonele polare in sezoanele potrivite, sau un noroc cu totul neobisnuit, poate sa confere cuiva spectacolul luminilor nordului, aurora boreala pe care o vazuse Fram ursul polar in copilarie, si la care visasem eu estompat, tot atunci. Printre calatorii avionului, erau barbati si femei inalti si vajnici, coborati parca din lumea vikingilor, unii pictati pe membrele superioare, si la vedere cu tot felul de embleme, semne, amintind poate povesti si legende in preajma carora eu nu am zaborvit niciodata, erau si cativa omuleti, pe care trasaturile fetelor, fruntea lata marginita de par blond cazand in suvite drepte, nasul usor arcuit si mai lat la baza, exprimand in totul o blandete poate Nordica, poate necunoscuta pentru mine, m-a facut sa cred, ca acesti omuleti apartineau Laponilor, cei, despre care al caror tinut, a scris probabil si Selma Lagerlof in povestea ei despre Nils Holgerssons, calator nu in avion, ci pe spatele unei pasari albe. Cand am sosit in orasel cu taxiul, de la aeroport, am fost depusa la Hotelul Kebne, si dupa ce mi-am lasat lucrurile in frumoasa, calduroasa si prietenoasa camera de hotel, m-am grabit sa ajung la oficiul de turism, de la care comandasem excursia pentru a doua noapte. Zapada era asternuta in orasel pana la inaltimea de aproximativ jumatate de metru, strazile propriuzise aveau mult mai putina zapada, caci ea fusese stransa de catre masini, nu parea sa existe o modalitate de a curata complet strazile de nameti, doar pe drumurile de acces ale pietonilor umblau niste masini care strangeau zapada in mormane si faceau loc mersului pe jos. Pe ici pe colo erau amenajate niste poteci pentru trecatori. Masinile nu foloseau senile/lanturi, ci se pare ca exista un sistem special de roti, cu niste tepuse, care impiedica alunecarea pe zapada sau gheata. La fel, am observat ceva pe care nu il mai vazusem niciodata inainte, si anume niste dispozitive infipte in pamant, cu niste cutii la nivel de cca 1 metru si jumatate pe deasupra, de la care masinile se alimentau cu electricitate in timpul noptii. Probabil, acest procedeu avea ca scop sa impiedice inghetul motorului, asigurandu-i o temperatura minima. Dispozitivele erau dispuse in parcarile publice, iar masinile se deconectau de ele la

momentul in care plecau din loc. Am ajuns usor la agentia de turism, dupa explicatiile receptionistei de la hotel, am verificat toate detaliile pentru a doua zi, si am vazut-o cu aceasta ocazie pe Yokiko Frederikson, fata cu care am corespondat de atatea ori, si care cu o rabdare interminabila, mi-a raspuns cu amabilitate fara sa arate ca vreuna 4 din multele mele intrebari ar irita-o. Este cu siguranta o japoneza casatorita cu un localnic, si atat de zambitoare. Dupa ce am iesit de la birou, am mai colindat putin printre lumini, arbori garnisiti cu decoratii luminoase in cinstea Craciunului, uitandu-ma la magazine si vitrine, unele chiar deosebit de frumoase, pasind prin zapada batatorita, si gandindu-ma deja la ceea ce a doua zi mi se va confirma cu si mai multa intensitate, si anume ca globalizarea pamantului nostru aduce la acelasi numitor, din nenumarate puncte de vedere, neasteptatele si feluritele spatii ale lumilor diverse. Am plecat spre hotel, simtindu-ma foarte multumita de cizmulitele pe care le-am purtat, si de faptul, ca in ciuda noptii cazute, nu simteam deloc frigul. Am facut poze, dar nu stiam sa manipulez prea bine aparatul in intuneric, si pozele nu au iesit asa grozave, sau practice, niste puncte intunecoase in care stralucesc dare de lumina, semn al luminozitatii dimprejur. Revenind la hotel am luat cina la restaurantul hotelului, si m-am intors in camera. Pe peretii din drumul spre camera erau pictate felurite flori, iar alaturi era scris numele lor. Printre ele si flori numite Veronica. Mi-au amintit de floarea cu acelasi nume din rezervatia naturala de pe Muntii Pirinei, pe care am strabatut-o cu ocazia vizitei la observatorul de la **Pic du Midi de Bigorre** in anul 2000. A doua zi de dimineata am pornit spre oras in recunoastere, dupa ora 10 cand se instalase deja lumina zilei (se lumina cam dupa 9-9:30, dar lumina era relativa si pentru ca cerul era innourat) cu scopul sa ajung la mall-urile indicate de receptionista cea entuziasta de la hotel. Seara la ora 17:30 echipata dupa cum am crezut, m-am prezentat la punctul de start al excursiei. Afara insa nu era foarte frig, de aceea am lasat unele lucruri la biroul turistic, urmand sa le regasesc la intoarcere. Dupa aceea insa am regretat, mi-ar fi prins bine sa ma incalzaesca pe drum. Am plecat de la biroul companiei Kiruna Guidetur pentru a iesi din oras catre punctul de Start al excursiei, in jurul orei 18:00 precum a fost programat initial, afara era deja cazuta noaptea. Cand am sosit la birou, Yokiko mi-a prezentat pe cei doi ghizi, unul era un barbat de statura mijlocie si cu ochelari, o barba uitata acolo de cateva zile, capul rotund roscat. Mi-a intins o mana prietenoasa, prezentandu-se ca fiind Mathias si ca eu voi sta pe snow-mobile in spatele sau. Am coborat ca sa primesc setul de haine cu care urma sa ma imbrac, am probat cizmele, caciula si manusile, masca impotriva vantului si la sfarsit overall-

ul. Echipajul era compus in afara celor doi ghizi Mathias si Oliver si de mine, de alte 4 persoane, o familie din Australia, din orasul Brisbane (pe coasta de nord a Australiei) cu doi copii, o fetita Georgie de cca 10-11 ani si un baiat Jack de 17-18 ani, care probabil urma sa intre in ultimul an de liceu. In Australia era vacanta de vara in aceasta perioada, inceputul verii. Cei doi sotii, la vreo 4x de ani erau nespuse de curajosi in ochii mei, pentru ca atat sotia, cat si sotul s-au angajat in a conduce snow-mobile-urile, pentru prima oara in viata lor, ceea ce eu nu as fi facut nici daca as fi avut aceasi varsta. La intoarcere cred ca si Jack a condus mobilul, dispunand el insusi de un carnet de sofer. Am parasit orasul Kiruna ajungand cam la vreo 15 km in afara orasului, am calatorit cu un van condus de Oliver, care si el avea deja la cei 18 ani ai sai, un carnet de conducere si chiar si o masina. Am ajuns intr-o padure, langa o cascioara de lemn in jurul careia se aflau multe masini de tipul celeia cu care urma sa ne continuam expeditia pe zapada. Snow mobilul seamana cu o motocicletă, care luneca prin intermediul unor skiuri, pe zapada, sau chiar pe gheata, destelenindu-si cand este necesar drumul. Aici, in fata noastra, drumul parea deja destelenit. Pe snow mobile sunt doua locuri, cel al soferului care conduce si un loc pentru o alta persoana, picioarele pot sta asezate pe un dispozitiv dispus in lungime, ca o sina mai lata (latimea unui pantof), astfel picioarele nu trebuiesc sa atarne in aer si nici sa intre in vreo cusheta potrivita unui pantof. Exista un spatari scurt ca inaltime, iar locul soferului nu are spatari. Desigur ca exista un ghidon si un far destul de puternic, avand in vedere ca acest mobil circula adesea prin intuneric bezna. Dupa primirea instructiunilor de condus, de catre australieni am incalcat pe mobile si am format un mic cortegiu, Mathias si cu mine in frunte, perechea si copiii pe urmatoarele 2 masini, si in urma Oliver singur, care incheia cortegiul. Distanta pe care o aveam de parcurs intr-o singura directie era cam de 15 km, intai pe drum relativ plat, dupa care, un coboras pe o panta lina pana la marginea raului inghetat Torne, rau care isi are originea in lacul cu acelasi nume, si care se varsa dupa o parcurgere a spatiului suedez in Golful Bothnia. Raul, lat de cca 500 m era inghetat cu o crusta de gheata de jumatate de metru, verificata, dupa spusele lui Mathias de catre seful lor. Nu pot spune ca nu mi-a fost putin teama cand am trecut, de doua ori peste gheata raului si m-am interesat de fiecare data daca l-am trecut deja. Suprafata raului nu putea fi distinsa de malurile sale, erau la absolut la acelasi nivel, iar intreg drumul pe malurile raului, de la momentul in care am coborat la nivelul sau, parasind padurea, era "semnat" la cca 100-200m cu niste crengi de copac, uscate, infipte in niste movilite de zapada. Pe langa aspectul feeric al padurii de

brazi, caci alti copaci nu am distins, si care era destul de deasa, zapada se asternuse de ceva vreme peste crengile lor, dar nu de prea multa, caci parea proaspata si stralucitoare, facandu-le adesea sa se aplece sub greutatea nametilor. De aceea, in drumul facut calare pe snow-mobile, daca nu coboram capetele, crengutele cu zapada ghetoasa ni se scuturau pe cap, pe caciula, sau daca nu le plecam suficient, se frecau usor si de fata, lasand o dara de raceala inghetata pe obraz. Drumul inceput prin padure pe poteca deja formata de alte mobile, se bifurca adeseori in mai mult de doua poteci, dintre care ghidul trebuia si alegea fara a pregeta pe cea care urma sa ne conduca la rau, la locul unde trebuiam ajunge. Navigarea aceasta cu snow-mobilul prin padurea de brazi incarcati de zapada, printre potecile care se bifurcau, nu odata, a dovedit o intimitate aproape incredibila a celui care conducea expeditia cu locul acesta impadurit, inzapezit, dar mai ales invaluit complet in bezna. Era un intuneric, pe care il luminau doar fulgii stralucitori si la intervale foarte scurte si rare cateva stelute razlete, care reusisera sa faca ochi sub norii inceputului de decembrie. Padurea cu brazi (nu foarte inalti in majoritate, dar care puteau sa ajunga si pana la 6-8 m inaltime) era brazdata de o multitudine de poteci intortocheate, care se intalneau, se combinau sau se desparteau, iar maiestria ghizilor, a lui Mathias in special era demna de toata admiratia. Mathias se ridica uneori din pozitia lui sezanda si conducea in picioare. Asa stand, se uita in urma ca sa pastreze contactul cu ceilalti, australienii nu ezitau si se descurcau ca si cum nu ar fi fost prima lor experienta, mergeau in ritmul fixat de Mathias, care in diferite parti ale excursiei, mai ales la intoarcere, a luat-o razna marind serios viteza. La coborare spre rau am avut o panta de aproximativ 10 grade, nu foarte abrupta, dar plina de ridicaturi si bumps, care desigur clatinau bine mobilul si pe noi. Eram relativ linistita, nu stiu de unde se lasase asupra mea o astfel de pace tihnita cu absenta totala a oricarei temeri, sau a oricaror ganduri, ca de exemplu, cum de nu "ne simte" vreun animalut aflat prin apropiere si nu incearca sa ne iasa in cale? Trebuie sa mai spun, ca un alt motiv pentru care Mathias se ridica, era ca sa priveasca cerul, in speranta ca poate, poate, va aparea ceva, vreun semn care sa aduca la vreo speranta de aparitie a Aurorei, macar s-o vesteasca. Incercarile acestea au dus doar la un singur lucru pe care l-am putut vedea, si anume o formatiune alba, ca o dunga ceva mai groasa, amintind poate de o Cale Lactee, si care, posibil ca in alte conditii atmosferice s-ar fi transformat in Aurora cea luminata. Am facut cateva popasuri scurte doar pentru a vedea ca totul e in regula cu toti calatorii. Dupa ce am trecut raul, am continuat inca cativa km si l-am trecut in sensul de unde am venit, dar

desigur in alt punct, astfel am ajuns pe o insula unde care se afla adapostul, coliba, unde urma sa poposim pentru a lua masa, care facea parte din excursie. Acolo am poposit pt inca o ora si jumatate. O data ajunsi in apropiere colibitei din lemn, care parea hexagonala am mai descoperit si ca trebuie sa merg prin zapada destul de inalta, cam 80-100 metri pana la intrare. Desi drumul mai fusese strabatut, adancimea zapezii si miscarea instabila a pasilor trebuia s-o gandesc foarte bine, caci daca piciorul mi s-ar fi sucit, as fi putut sa fiu doborata de o durere ingrozitoare la genunchiul cel beteag. Dupa ce Mathias si Oliver ne-au deschis usa, ne-am aciuit pe locurile de pe partile laterale ale colibei, banci de lemn acoperite cu blanite ale unor animale vanate in trecut. In mijloc se afla, un fel de piramida triunghiulara, era o polita iar in interiorul ei un spatiu pentru pus vreascurile si lemnele de foc. Focul a fost aprins cu niste aschii de lemn, cu ceva combustibil adus de la oras si apoi, treptat treptat, scandurele si alte bucatele de lemn care l-au atatat si intetit, pana cand focul a devenit suficient de mare. In jurul unor axe metalice se miscau in planul transversal pe cel al axei vertical, si rotindu-se in jurul ei, doua grile metalice pe care vor fi puse ceainurile sau ceainicele cu bautura si mancare pentru noi. La inceput s-a servit o bautura de "berries", dupa care s-a trecut la dezghetarea mancarii, adusa in si ea de la oficiu. Era un fel de carne in bucatele gatita cu un sos alb, dupa care a urmat un berry desert servit cu frisca (un fel special de berries locale, cu gust de portocala) si in final, din nou ceai cu felioare de chec. Masa in grup a fost un prilej de povesti, amintiri, mai ales ale ghidului mai in varsta, Mathias, asa am aflat ce ii place, vanatul si pescuitul, de cat timp se ocupa de aceasta profesie, ce planuri are pentru viitor, ce locuri a vizitat ca turist. La fel si Oliver ne-a povestit cum a fost infiati de catre niste localnici din Kiruna, de la o familie de vietnamezi cand avea doar 2 luni. Si tot asa australienii si-au povestit povestile. Dupa ce masa s-a terminat, iar eu stateam destul de tensionata din cauza lipsei de toaleta in apropiere, am inceput drumul de intoarcere. Reusisem sa ma incalzesc, cu un efort destul de mare, am adaugat o pereche de ciorapi in cizmele primite, inca aveam senzatia ca imi va ingheta un deget, de data asta la picioare. Intoarcerea s-a facut dupa aceleasi semne, din nou traversand raul si pornind spre padure, pe un alt drum, pe care numai ei doi, ghizii, il puteau recunoaste. In total excursia a durat 5 ore, de la 18 la aproape 23.

Intoarcerea la Amsterdam

Sentimentul cel mai puternic incercat in timpul excursiilor facute in ultimi ani este cel al trecerii timpului, inexorabila imbatranire, coborasul in panta spre un final. Este cu

siguranta o incarcatura emotionala mai densa si mai taioasa, mai trista si care nu te lasa sa fii linsitit pentru prea multa vreme, te aduce cu forta in prezent chiar atunci cand vrei sa fugi de el. Iarna prin care am trecut va ramane din nou in urma, poate pentru inca o epoca, sau o particica dintr-una.

Este deja miercuri 2 decembrie, ora 13:40 si zborul SAS catre Stockholm se pregatise de a parasi micutul si intimul aeroport de la Kiruna, populat de functionarii suedezi din acest colt al tarii nordice, cu toti deosebit de saritori si de amabili. Avionul care soseste in aceste clipe, isi croieste drumul prin zapada. Observ ca pista pe care soseste avionul, si apoi acelasi avion va decola, este un drum curatat de zapada, singurul drum de acest fel pe care l-am vazut. Soselele din oras sau cele dinspre aeroport, erau marcate doar de dungile pe unde se aflau rotile mobilelor, dar in rest zapada ramanea batatorita pe margini si in mijlocul drumului. Dupa 2 zile inourate si cu ninsoare partiala, astazi era o zi absolut senina, iar la ora aceasta a amiezii, soarele era deja coborat aproape de linia orizontului urmand curand sa dispara complet, asa fel incat, in acest inceput de decembrie, amurgul Cercului polar face loc intunericului.

Avionul SAS isi va lua zborul la timp, plecand catre Stockholm. Sunt asezata la geam ceea ce de mult nu s-a mai intamplat, deoarece locurile pe care le aleg, sunt mai intotdeauna pe partea culoarului, ceea ce imi ofera mult mai multa comoditate. Incerc sa prevad cum voi observa peisajul bland de iarna care ma va insoti ceva vreme pana la intunecarea completa. Brazii care se observa stralucesc sub licaririle zapezii la orele dupa amiezii care se pregateste de inserare. Se pare ca vom zbura la inaltime joasa, ceea ce va face ca sa pot urmari mai multe detalii ale solului inzapezit

si relativ gol. Se mai vad serpuituri ale unor fire de apa, dar parte din ele sunt cu siguranta inghetate. Raul Torne, acela peste a carui suprafata inghetata am trecut cu snow-mobile-ul, fara sa fi fost in vreun pericol, probabil se ascunde si el printre serpuiturile mai late de pe sol. Petele albe se intercaleaza cu cele gri-albicioase pe solul peste care zburam. E un sentiment feeric sa privesti aceasta parte atat de indepartata a Globului nostru pamantesc, sub zapada inceputului de iarna. Motivele senzatiei pe care o traiesc sunt nenumarate, dar tot ceea ce conteaza e aceasta alunecare in spatiu, care nu va lua mai mult de o ora si jumatate, si care in curand se va transforma intr-o umbra in care nimic nu se va mai putea deslusi, cand voi privi in jos. In spre orizont, cerul continua sa mentina ultimele licariri rosietice ale amurgului polar. Terenul incepe deodata sa arate si inaltimi peste nivelul marii, coline, dealuri. Kiruna este totusi o veche asezare miniera, care dateaza de la inceputul secolului douazeci. Am depasit insa Kiruna, si sunt sute de kilometri fara nici o alta asezare. Kiruna a fost marea surpriza urbana a voiajului de doua zile. In primul rand faptul ca la Kiruna, orasel infiintat in 1900, existau inca de pe vremea aceea, deci de peste 100 de ani, exploatare de minereu de fier, poate chiar dintre cele mai cunsocute din lume. Mai mult decat atat, suedezii au pus la dispozitie nemtilor in cel de-al doilea razboi mondial fier de la Kiruna. Oraselul are astazi o populatie de aproximativ 25,000 de locuitori, iar din 1960, s-au infiintat si unele institutii pentru cercetari de Fizica spatiala. Zburam...

Brazii incep sa dispara sau poate doar sa nu se mai poata distinge. Posibilitatea avuta in timpul acestui zbor de a urmari imaginea de la sol, mi-a amintit de zboruri din trecut, cand privind in revista societatii de zbor, cu hartile corespunzatoare, puteam urmari si contururi ale unor zone care se puteau distinge pe harta, dupa care, cateodata, se si identificau la sol. Asa am avut acum multi ani, in vara lui 2001, posibilitatea sa vad, datorita toti zborului la inaltimi relativ joase, terenuri in Canada, in zborul spre peninsula Gaspé, catre estuarul prin care se varsa in Oceanul Atlantic, fluviul St. Lawrence. Intre timp, deoarece zburam de la nord inspre sud, am mai putea beneficia catre destinatie de putina lumina. Pe la o treime a distantei de zbor incepe sa se observe spre rasarit Golful Bothniei, separand Suedia de Finlanda (alt punct geografic despre care am invatat la geografie J), si el o parte a Marii Baltice. Sunt si cateva rauri care ajung sa se verse in apele golfului si se disting de sus ca fiind neinghetate. Pe undeva pe-aproape trebuie sa fie si orasul universitar Luleå (citit - luleo), de care am auzit prima oara abia acum 2 zile. Vegetatia care se mai distinge la aceasta ora tarzie este de culoare neagra ca si apa linistita a marii, e

emotionant sa urmaresi harta continentului. Avionul zboara deja peste mare, Marea Baltica, cu extensia ei, golful, si nu se mai poate distinge decat culoarea ei intunecata, iar in departare, malul celalat, linia de coasta a Finlandei. Culorile cerului senin e brazadat de dare intunecate spre nord si de un degrade de la gri spre roz pierzandu-se apoi complet prin identificare cu marea. Ceea ce-ar fi trebuit sa fie luminitile oraselor de pe malul finlandez nu au primit inca chemarea ceasului, stau inca 10 in asteptare, stinse. Mi-e o usoara teama sa nu pierd urmatorul zbor catre Amsterdam, de la Stockholm, din cauza timpului scurt relativ care imi sta la dispozitie si a distantei mari de parcurs pana la partea terminalului international de unde pleaca acest zbor. Intram incet incet printre nori, iar vizibilitatea devine nula. Incerc sa retraiesc seara de ieri. In acele clipe, nu mai aveam iluzia ca voi prinde Aurora, caci pronosticul vremii era sa se mentina inourata si cu fulgi coborand asupra noastra, ceea ce impiedica fenomenul fizical si producerea spectacolului de lumini si culori de pe bolta cereasca. Dar, in ciuda acestei lipse, a fenomenului pentru care am facut aceasta expeditie, experienta excursiei de noapte prin padurea de brazi si troieni, a fost de un farmec deosebit. Am reusit in cele din urma sa prind si zborul spre Amsterdam la timp, am ajuns la destinatie, de aceasta data am plecat singura la adresa pe care deja o cunosteam, cu trenul si apoi cu metrourl. Expeditia polara se incheiase, plina de experiente interesante si intr-un fel neobisnuite, dar fara sa-mi fi atins scopul principal. Am ramas cu impresia unei iluzii intangibile, si nu ar fi fost pentru prima oara in viata cand mi se intamplase asa ceva.

Decembrie 2015